

Med Hensyn til Udvalgets Vædringsforslag Nr. 1 skal jeg bemærke, at det er rent redaktionelt og tilfigter at tydeliggøre Reglerne i Paragraffens første Stykke, og jeg kan derom ganske henholde mig til, hvad der er udtalt i Betænkningen. — Derefter vil jeg bede ærede Medlemmer om at være opmærksomme paa Vædringsforslaget under Nr. 4. Dette Vædringsforslag, der er stillet af hele Udvalget, gaar ud paa, at Fordringer ifølge tinglæst Obligation, hvorved der for en bestemt angiven Pengesum er givet Pant i fast Ejendom, samt Fordringer efter tinglæst Skifteekstrakt skulle forældes i en Tid af 20 Aar og ikke, som det staar i Lovforslaget, i 10 Aar. Lovforslagets Hovedregel er jo den, at Fordringer, som hidrøre fra de i det daglige Liv forekommende almindelige Forretninger, Køb, Salg, Leje og alt, hvad dertil hører — for at nævne Hovedposterne — skulle forældes i 3 Aar, og at andre almindelige Fordringer, navnlig Fordringer efter Gældsbreve, hvorunder jo ogsaa indbefattes Panteobligationer, skulle forældes i 10 Aar. Det er de to Hovedbestemmelser, og i Forbindelse dermed er der i Lovforslagets § 2 omtalt nogle enkelte Tilfælde, hvor Forældelsesfristen ligesom nu skal være 20 Aar. Nu er det, at Udvalget mener, at det vilde være uhenigtsmæssigt og urigtigt at indføre en ti-aarig Forældelsesfrist for Panteobligationer i faste Ejendomme. Med Hensyn til saadanne Obligationer, som ere bestemte til at udgøre en stor Del af Realkreditten, og som ere bestemte til at henstaa efter Omstændighederne i længere Tid, mener man, at det ikke vil være klogt at forlade den nu gældende Regel om en Forældelsesfrist af 20 Aar og i Stedet derfor at indføre en Forældelsesfrist af 10 Aar. Udvalget bygger denne Anskuelse derpaa, at man er vant til at betragte disse Obligationer som saa faste og saa staaende, at man kan gøre Regning paa, at de ville staa i længere Tid uden at berøres. Man tror, at det vil være stadeligt for Realkreditten, hvis det skulde være nødvendigt for en Kreditor hvert tiende Aar, og noget før det tiende Aars Udløb, at sørge for en Fornøjelse af disse Obligationer for at sikre sig Bevis for, at de ikke ere forældede. Den gældende Regel er, som sagt, den, at man har en tveaarig Forældelse, og det er af Frygt for, at en Forandring deri skulde skade Realkreditten, skulde gøre Forholdene mindre faste ved Ublaas i faste Ejendomme, at Udvalget mener, at man bør blive staaende ved den gældende Regel. Det gælder altsaa om de almindelige Ublaas i faste Ejendomme, lydende paa en bestemt

Pengesum og som Regel lydende paa Opsigeligbed — maasse med en delvis Uopsigeligbed, men dog saaledes, at de kunne opsiges — altsaa rentebærende Obligationer lydende paa bestemt Sum. Med Hensyn til Formuleringen har man brugt samme Udtryk, som findes i Loven af 29de Marts 1873 § 15. I Forbindelse dermed har Udvalget ment, at det vilde være henigtsmæssigt at have 20 Aars Forældelsesfrist for enhver Fordring efter tinglæst Skifteekstrakt. Ærede Medlemmer vilde vide, at ved tinglæst Skifteekstrakt forstaa man de Opgørelser, der finde Sted ved Skifte mellem den længstlevende af Forældrene og Børnene efter den afdøde, Fader eller Moder. Disse Midler vilde efter den gældende Lovgivning kunne blive indestaaende hos den længstlevende efter en Opgørelse, som tinglæses, og ved hvilken der gives, som der nu maa siges, Pant i alt, hvad vedkommende ejer og ejendes vorder. Disse Skifteekstrakter staa altsaa hos den længstlevende af Forældrene, eventuelt Stedforældrene, og sikre Børnene deres Arv saaledes, at de gaa forud for al senere Pantstætning og i mange Tilfælde have en privilegeret Stilling. Man har ment det henigtsmæssigt at bevare en længere Frist for disse Fordringer, idet det nemlig ofte er Tilfældet, at Børn eller Stedbørn, især i smaa Forhold, blive hjemme hos Forældrene, længe efter at de have opnaaet den personlige Myndighedsalder, altsaa længe efter det 18de Aar, deltage i Arbejdet, ikke modtage nogen Rente, men dog have Krav paa at faa Kapitalen udbetalt, naar der en Gang skal finde Skifte Sted efter den længstlevende af Forældrene. Man kunde frygte for at ville møde nogen Vanskelighed, hvis man vilde indføre en kort Forældelsesfrist for Skifteekstrakter med særligt Hensyn til, at det netop for Børn i Huset hos Forældre vilde være vanskeligt at kunne iværksætte de Skridt, som denne Lov fordre for at forhindre, at Forældelse skal indtræde, navnlig altsaa at paatale Fordringen og gøre den til Genstand for Retssforfølgning. Det er noget, der ikke bør finde Sted mellem Forældre og Børn, saa vidt det kan undgaaes, og man har i ethvert Tilfælde ønsket at forhindre, at det skulde blive nødvendigt for Børn for at holde deres Fordring i Kraft.

Efter at jeg saaledes har nævnt Vædringsforslag under Nr. 4, vil jeg bede det høje Ting at se paa Vædringsforslaget under Nr. 2. Dette er et Forslag, der er stillet af Udvalgets Flertal, og det er det eneste Punkt, paa hvilket Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Dette er ikke